

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Capvt XII. Jujunium vitiosæ cupidinis extersorium medicamentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

fex mansuetè cessit. Borromæus, ut ceperat, perrexit, eâ in seipsum animadversione, ut in æstu summo non tantum non vinum, sed nec aquæ guttulam extra tempus libârit. Beati, ter quaterque beati qui nunc esuriunt, quoniam saturabuntur delitiis ac voluptatibus æternis.

Hic solum illud Cypriani addo, qui de jejunio & tentatione Christi dixerens: Quotquot virtutum vidimus viros, inquit, sine jejunio non legimus ascendisse; neque aliquid magnum moliti sunt, nisi abstinentia præcessisset. Monstrate mihi, obsecro, hominem sanctum, qui non singulariter amarit abstinentiam; monstrate hominem virtutis studiosum, qui oderit jejunium; monstrate viros, qui in rebus arduis & divinis magnum quid facturi, non illud jejunio & abstinentiâ sit aggressi. Eam ob causam hortatur Paulus: In omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, &c. in vigiliis, in jejuniis, in castitate. Esuriamus modicum; Cum apparuerit gloria Domini, satiabimur æternum.

Omnes sancti res arduas jejunio sunt aggressi.

2. Cor. c. 6. v. 4. & 5.

CAPVT XII

Ieiunium vitiose cupidinis exterforium medicamentum.

Discrimen pharmacorum,

Vel catartica.

Abstinentiæ tituli.

Inter corporis castigationes jejuniū est præstantissimum.

MAXIMUM in pharmacis discrimen est. Nam uti effectus eorum planè sunt diversi, sic etiam nomina diversa sortuntur. Numerus horum ingens. Sunt enim medicamenta alexipharmaca in venenum pugnancia; Sunt anodyna dolores mitigantia; Sunt anatomica venas referantia. Sunt attrahentia, emollientia, relaxantia, rarefacientia, repellentia; sunt catartica & cephratica: Sunt glutinantiâ, incarnantia, siccantia, soporifera, hydragoga, sternutatoria. Sunt denique repurgantia etiam & exterforia. Abstinentia hos omnes titulos cum dignitate potest tueri. Ieiunium verè alexipharmacum, anodynum, relaxans, catarticum, &c. singulari tamen modo exterforium est. Quidquid enim fordium voluptas impura contrahit, id jejunium extergit. Et reverà si alia nulla suppetret causa, cur sæpius jejunandum, hæc una foret sufficientissima: jejunium est medicamentum carnis exterforium. Inter omnes namque corporis castigationes nulla est, quæ carnis petulantias ita placidè, sensim, validè componat & reducat ad modestiam, atque jejunium & abstinentia. A jejuniis dicitur caro non ferocire aut inolescere. Flagra humi-cubationes, cilicia, mortificationes alias præcellit jejunium, pharmacum prorsus optimum, & carnis insigniter exterforium; modum iam explicabimus.

Gell. l. 15. No. 1. Att. c. 1.

Oppugnabat L. Sulla in terrâ Atticâ Piræum, contra Archelaus turrim ligneam defendendi gratiâ structam propugnabat. Eduxit copias Sulla, & omni quâ potuit industria connisus est turrim illam, quæ interposita obstabat, incendere. Venit, accessit, ligna subdidit, submovit Græcos, ignem admovit. Satis diu conati nunquam quiverunt turrim incendere. Nam eâ solertiâ Archelaus omnem turris materiam alumine obleverat, ut illa ignis patiens licet ex omni latere circumplexa; igni ardere non potuerit. Obstupuit Sullanus miles hanc turris invictam pertinaciam. Ita conatibus elusis omnibus reductæ sunt copię. Caro nostra ut lignum abiegnum, concipiendæ flammæ aptissimum, ignibus malignis facillè corripitur. Sin autem hic truncus alumine jejuniū & abstinentiæ oblinatur, ignis cupiditatis & libidinis vires perdit & neutiquam incendit.

Vetus Hieronymi & sancta præceptio est: Ardetes dæmonum sagittæ jejuniorum frigore sunt restinguenda. Gula vitiois omnibus viam iterum. Frena gulam, & omnem carnis inclinationem facillimè frenabis. Cum plenus est venter, in libidinis facillimè despunt. In corpore bene farto subtiles, sacre, sublimes cogitationes vix unquam habitant. Cur equus tam intrenis, calcitro, succussor est? nimium avenæ habet. Cur Iudæi olim tam contumaces ac rebelles Numini? nimium habuerunt annonæ.

Verissimè in rem Basilii: Corpis bene saginatum, inquit, & anima illi mersa ad peccandum proclivis est. In promptu est noxa non una, cum gula est spiritus domina. Satanas hospitio siccò non delectatur. Hinc illa Christi divinissima concio: Cum immundus spiritus exierit de homine, ambulat per loca inaquosa, quarens requiè & non inveniens, dicit: Revertar in domum meam, unde exivi. Cæcodaemon suavisimè habitat, ubi in madido est, & natabulum habet, ubi estur ac potatur largitur. Hic illius requies. Anima siccata, anima optima, diabolo inimica.

Hebræus Psaltes David sub venustâ imagine rem ponderans. Homo, inquit, eam in honore esset, non in ellexit: comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illi. Monuerat quidem sedulo David: Nolite fieri sicut equus & mulus, quibus non est intellectus. Facti sunt; nemo paruit, equum & mulum induerunt. Quid hic remediū? Qui miseris opitulandum? Mox remedium præscribens Hebræus pharmacopola: In campo, inquit, & freno maxillas eorum constringe. Quid hoc ais, regum optime? Cur non oculis medendum, quibus plurimum peccatur? Cur non auribus, cur non manibus aut pedibus, quibus sæpissime delinquitur? Ifaias testis: Manus vestra, inquit, sanguine plenas sunt. Pedes eorum ad malum currunt, sapientissimi exprobratio est. Hæc igitur membra rapiantur in vincula, quæ tot perpetrant peccata. Quid multamur genas? quid maxillas plectimus? Cur veniam corvis damus, & censurâ premium columbas? Oculi & aures, peccatorum illices, manus & pedes eorum dum patratores puniantur. Non malum hoc, sed melius istud: Maxillas eorum, maxillas constringe; faucibus frenum injice, os & gulam camo-coërce, cibum subtrahe, ad famem adige.

Voluit hic sapientissimus rex David unicum malis pluribus remedium præscribere. Ita homini, in quâ tam aures quàm oculi, tam manus quàm pedes exterascent, præcipit, ut genas & os supplicio afficiat; & membra omnia in potestate hominis futura. Iejuna, jejuna, teipsum abstinentiâ vince, maxillas constringe, & noxas plurimas, morbos gravissimos petlanasti.

§. II.

Memoriam hic subit celeberrimus medicus Georgius Hübner, qui maxillis manduconum imperans: Si sanitate ames, inquit, ne vires ut felis amababab maxillis; sed illud spectes semper, ut mensam deserat appetentiâ nondum expleta, stomacho nondum plene saturato. Sic pota, ut sitis; sic ede, ut esurias. Ista igitur præceptio (maxillas constringe) instar millium est: Gulam & os edoma; & totum corpus domuisti; gulam frena, & omnibus vitiois restitisti; stringe genas, & contumaciam membrorum in ordinem redegit.

Quemadmodum verò cum equo frenum injicitur, equi labor non impeditur: nam is etiamnum gradus currere, portare, trahere, saltare potest, & quidem melius quàm insipis: ita jejunium moderatum non tantum non impedit innumeras functiones, sed ad obeundas illas efficit aptiore. Homo sobrius & abstinentis die uno plus operæ facit, quàm bibulus manducos duobus aut tribus. Deinde licet equus peritus calcaria, virgam aut flagrum habeat, licet equus ephippo elegantissimo intratus sit, si tamen frenò careat, regi non poterit: sic humanum nemo obsecrat.

nemo satis moderabitur carni, qui eam non rexit freno jejuniu. Ieiunium carnis exteriosum medicamentum.

Cilicis aut flagris uti non est omnibus commodum; cibum subtrahere, parcius comedere, non sanis tantum, sed & ægris convenit. Et illis & istis saluberrimè præcipitur. Hoc viris sanctis perfectissimum fuit. Verum cum Sanctos nominamus, homines parum imitabiles proponere videmur. Errantis largiter. Sed ut tantò exactior, & magis varia abtinentium idea in oculis sit, homines eruditionis etiam profanz inspiciamus.

Franciscus Petrarcha Hetruscus, è plurimis & oppido eruditus scriptis non ignotus auctor, tenui ac parabili victu minimè que lauto corpus aluit, nec ferè aliud mensa illius vidit, quam diversum pomi genus. Cum annum ageret quadragesimum, verecundiam ac castimoniam summæ curæ habuit, eo sine vinum non nisi dilutissimum bibit, sæpius aquam; singulis hebdomadibus quater jejunavit, omni die Veneris præter modicum panis & aquæ nihil gustavit. Nimirum noverat Patrarcha, Hoc genus dæmoniorum non ejicit nisi in oratione & jejuniu; abstinentiam exteriosum carnis esse medicamentum.

Ferdinandus I. Imperator, defunctâ conjugè, penitissimâ feminâ, ut torum viduum vitæ innocentia legitimè custodiret, abtinentiam elegit adjuvicem. Ita solum sibi prandium voluit esse permittum, cenâ in vitam reliquit in abdicatâ. Causam apponit scriptor: Ut carnis stimulos eò valentius posset reprimere. Illustrissimum in tanto fastigio exemplum. Quid ego, quid similes mei, quid nos agimus mendiculi: Multiplici continentia præcepti tanti principes; num sequi dedignamur? Num pudet imitari? Sequimur errantes, sequamur & penitentes.

§. III.

Sed nullum sit abstinentiæ specimen, quod respiciat imitatio; exemplum Christi habemus, omnia habemus. Christus victu ac vestitu vitam ceteris non abfiliem egit, hominum confortia non fugit, in conviviiis accubuit. Hinc atrocissimæ calumniæ illæ: Ecce homo vorax, & potator vini, publicanorum & peccatorum amicus. Hæc fecit & tollit, ne suis exemplis imitacionem nostram terretet. Præter quadragesimale jejunium, famam ac sitim sæpiissime, aut potius continue toleravit, noctes frequentissimè pervigilavit, assiduis itineribus sese fatigavit; non ut virgineam & omnis læbuculâ ignarâ in carnem edomaret, sed ut agendi nobis idem daret: perinde si diceret: Accipite vestro vos mea membra discite; ne grave vobis patis quod & me passum cernitis. Esurivi, sitivi, vigilavi anore vestri, & cunctam in se etiam num am ore mei cibo, potui, somno, aliquid subtrahere. Hæc carnis petulantiam frangunt; his medicamentis extergitur pravæ voluntatis tabes. Orandum, vigilandum, jejunandum.

Dominicam exhortacionem istam docetis Paulus condiscens: Scio, inquit, & satiari, & esurire; & abundare, & penuriam pati: omnia possum in eo, qui me confortat. Usque in hanc horam & esurimus, & sitimus, & nudi sumus. In labore & ærummâ, in vigiliis multis, in fame & siti, in jejuniis multis, in frigore & nuditate. Et quorsum Paulo hæc omnia? ut & vita IESU manifestetur in corporibus nostris. Hoc agit Deus, ut qui ab beatam immortalitatem sunt electi, conformes fiant imaginis filii Dei. Summa summarum; qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis.

Reverâ si abigendus sit canis, non carnes ei, sed lapides aut echinata clava est monstranda: si olla bulliat, ignis subducendus, aut illa amovenda: si equus terociat, pabulum minuendum; si caro insolecat, jeju-

nium ingerendum; abstinentia illam & fames curabit. Ambrosianum metrum est:

Carnis terat superbiam
Potus cibi parcat.

Sed hem quid hoc monstri dicam, carnis superbiam? Superbia non carnis, sed mentis est vitium. Ajo: Si ancilla domine velit imperare, si mediastinus aut atrienis famulus herum cogat, oblequi sædum ac turpe imperium; & hæc illa carnis superbia est. Idcirco Paulus tam perversum ordinem formidans: Castigo, inquit, corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte cum aliis prædicavero, ipse reprobus efficiar. Videte Paulum è caelo vocatum, in tertiam & supremam cæli contignationem raptum, laboribus exhaustum, plagis & carceribus emaciatum, hominem sanctissimum, nihilominus metuentem ne caro insolecat, nihilominus vociferantem: Castigo corpus meum. Ambrosius & Chrysostomus affirmant hanc castigationem fuisse jejunium. Si medicus tam celebris & peritus pharmacum, quod sumendum dicit, ipse prior sumat, probatissimum ilud & explorati effectus esse non male ominamur. Ieiunium Paulo & corporis castigatio medicina fuit: quid horremus pharmacum, quod ipse sumptus medicus? si medendi methodus sit, de qua affirmari possit: Hoc dicit Hippocrates; hoc Galenus, hoc Avicenna; hæc è recentioribus probat Mermannus, hoc Menzelius, hoc Fuxius, hoc Gobelius, medicamentum illustre ac omnis erroris expert, securumque creditur. Ita hæc ratiocinemur: Carnem jejuniu extergendam à vitis dicit Christus, dicit Petrus & Paulus, dicunt omnes Apostoli, omnes præci Patres. Imò verò etiam hoc medicamento Christus ipse est usus, hoc Petrus & Paulus, hoc Apostoli, hoc omnes Sancti sunt usi. Pauculos hoc etiam loco in specimen nominemus. Edmundus Cantuariensis Archiepiscopus quamvis in tam sublime solum evectus esset, vix tamen re illa magis oblectabatur quam frugali ac sobria sine arte mensa. Hinc crebrius spreto ferculorum omni delictu, solâ frigida & pane cibario charis sibi ac salubribus deliciis victitavit. Rogatus abstinentiæ tam insolite causam: Quia, inquebat, curæ mihi non est saginare corpus, sed sustentare. Ideo cibavit eum Dominus pane vitæ & intellectus, & aqua sapientiæ salutaris potavit illum.

Hoc egerunt viri solidam abstinentiam docti; id sibi minimè concesserunt, quod maxime appetere. Hellen Abbas ingenti mellis sorbendi appetentiâ inarserat. Et, quod alii fortunam bonam fuissent interpretati, præter opinionem favos reperit. At ille summet potens victor, huic mellariæ gulæ frenos injiciens: Abi, ajebat, abi cupiditas maligna, non frueris pabulo, quod inhias. In hujus verò appetitus poenam, trium hebdomadum jejunia sibi met imperavit. Cùmque huc illic varii generis sparsa poma cerneret, caecodæmonis fallacias, subodoratus: Non decipies, ajebat, non decipies, veterator, artis tuæ gnarum. Nec tangam quidem has tendiculas, hæc retia escaria. Scriptum est: Non in solo pane vivit homo. Non ignorabat vir sanctus, quante virtutis, quanti & præmii esset tam avidè cupitis genium fraudare.

Huic jungendum quod Petrus Damianus memorat: Quidam Episcopus, inquit, piscem t, quem avidius appetierat, à coco sibi parari jusserat, interim ipse sacris operaturus. At dum aræ adfuit, & rem divinam patrat, en illecebrosa piscis memoria plurimo sed vanissimo cogitatu animum titillat, avocâque à cœptis mysteriis. At Præsul, uti erat optime mentis, erubuit sub oculis Dei omnia cernentis inquinari tam gulosis curis. Mox igitur peractâ re divinâ, jamque loco digressus, & ad famulum versus: Piscem, inquit, mensæ meæ paratum jube illi noto pauperi quamprimum

MARCI
IN
LIBRIS
CA...

FRANCIS
I. H. S. S.
I. V. V. O.
I. I. I. I. I.

1. Cor. 9. 9. v. 27.

Serenissimi
Bavaria
Ducum me-
dici defun-
cti, quos
laudare so-
let.

Obersus &
alii in ejus
vita.

Ruffia. A-
quil. l. 2. c.
11. Pallad.
c. 59.

Mass. c. 4.
v. 4.

Petrus Da-
mian. 10. 5.
l. 1. epist. 10.
ad Alexan-
dram Pontif. Ec-
cl. mibi p. 21.
Naupre-
dam; l. 1. 1.
Lampreda.

Quatuor
non simal
tina sunt
Petrarcha
propria in
filiis, cla-
riss. anno
1374.

Matth. 17.
v. 31.

Christus
nobis idea
& exem-
plum fuit
in toleran-
tiâ labori.

Philipp. 4.
v. 13.
1. Cor. 4. 4.
v. 11.
v. 11.
v. 17.
v. 10.
L. in cap.
sa; sub-
frange ori-
m. Lator.

7. Gal. 1. 5.
v. 14.

mum dari. Illustre specimen abstinentiæ. Ita profectò, inquit Damianus, canicula voluptatis, quæ vivere potuisset sub mensa corporis, quia impudenter in sancta sanctorum irrui, poenitentia ac abstinentia fuste mactata est.

Petrus Damianus, 10. 2. in vita S. Romualdi c. 52. mibi pag. 242.
Nec tantum has tales aliorum victorias narravit Damianus, sed seipsum hac ipsa luda præclarissime vicit. Nam præter quotidiana jejuniæ & abstinentiæ argumenta, illud in tanto viro singulariter observandum. Toto quadragintadiali jejunio nil umquam igne coctum comedit, solis contentus pomis, quæ ipse & in cibum, & in potum adhibuit. Ob nimiam verò imbecillitatem stomachi demum coactus est aliquid madefacti leguminis admittere. Atque hoc fecit exemplo divi Romualdi motus, quem pro viribus imitari studuit; cuius & res gestas scripsit, in his & illud de gulæ victoria observatione præcipuam narrans: Iubebat Romualdus, ait, illud cibi genus, quo se singularis sentiebat affici, cum curâ parari; allatum verò naribus & ori admovens: O gula, gula, inquebat, quam suave hoc edulium est, quam illud tibi saperet? sed vae tibi, nec miculam quidem ex eo gustabis. Ita intactum remittere solebat ad cocum.

Caro Rationis famula, vile mancipium est, cuius nequitas & fraudes nemo unquam correxerit indulgentiâ. Abstineret illud & duriter habendum, inedia & fame coercendum. Fuit qui carnis contumaciam in seipso experiretur. Interrogavit is Egidium Francisci Affiliatis socium, quo sibi antidoto adversus hoc morbi genus utendum arbitraretur. Cui Egidius: Mi frater, inquit, quid faceres, si te molossus & rusticana casâ prorsus incesset? Lapide, ait, alter, aut fuste illum peterem, ut in fugam averterem. Ita, inquit Egidius, agendum cum carne si ea incipiat lascivire, aut rationis imperium detrectare: Pete eam lapide contritionis & poenitentia, fuste abstinentia illam contunde; & habebis obsequentem. Certè hoc belluæ genus non aliis artibus curari potest.

Gula, contumax & rebellis semper bellua in veterum ruere non cessat, nisi assiduus, ita loquar, mortificationibus coercetur. Florentinus princeps Laurentius Medices cum fatali lectulo decumberet, omnem, ut sit, edendi appetentiam amisit. Allatis in cenulam lectissimis edulis interrogatus; & quoniam cibus saperet? Hoc unum respondit: Vt solet morienti. Perinde si dixisset: In rebus humanis nihil illi reliquum est dulcedinis aut solatii, qui sentit se moriturum. Ita igitur quotidianis abstinentiis frangenda est gula, ut sentiat se mori. Alias illa nimirum vivax in rationem nunquam non erit contumeliosa. Lingit, catillat, forbet, haurit, abligurit tandem, dum severis & quidem assiduus abstinentia præceptis enervetur.

Greg. 1. 3. Dialog. c. 33. Zach. Lippeloo 10. 3. die 7. Septemb.
Vtinam sit Thaumaturgus aliquis Eleutherius, qui abstinentiæ & jejunandi gratiam nobis impetret, quam sibi ab illo impetratam, Gregorius Magnus non scriptis tantum, sed & picturis voluit testari. E stomacho Gregorius adeo laborabat, ut animi defectio cibum posceret ipso Paschatis pervigilio. Grave videbatur Gregorio eâ die, quam & parvuli jejuniis venerantur, non posse cibis abstinere. Ita mœrore magis quam morbo deficiens accessit Eleutherium, rogavitque grandi fiducia vires sibi à Deo impetraret, ad diem illum inedia exigendum. Eleutherius exorari se passus mox in genua procubuit, & manibus cælo elatis, stillantibusque oculis, precatus est Deum vires ad tolerandum jejunium tantopere desideranti non negaret. Annuat Deus. Nam continuo Gregorius illud stomachi robur per sensit, quo vel biduanam inediam ferre non recusasset.

O mi Deus, suffice vires nostræ abstinentia, sed ante omnia rebellem voluntatem nostram impelle, ut,

quam plerumque averfatur abstinentiam; amplèdè velit. Hoc opus, hic labor est. Tolerare moderatam inediam facillimè possemus, modò vellemus. Sed quia nolumus, ideo frequenter frigidissimum illud auditur: Non possumus. Da bone I E S V, quod jubes, & jube, quod vis.

Ergo bonum, ergo tutissimum & optimum medicamentum est jejunium: Plurimi ac gravissimi morbi aliter non curantur. Medicorum princeps affirmatissimè dixit: Hoc genus demoniorum non ejicitur nisi in oratione & jejunio. Ergo beati qui nunc esuriam, quia saturabuntur.

CAPVT XIII.

Ieiunium omnigenæ virtutis adjunctum optimum.

POMUM punicum, nobilissimum pomum, fructus excellentissimus, licet corticis sicci & asperi sit: in hoc rubicundula succi plena granula certo mirroque ordine in suis caveolis disposita, velut in præsidio jacent. Illud hæc magis mirandum. Mînus pomum non habet pauciora grana quam grandius sed minora, & magnum minore non habet plura sed grandiora. Ita omne malum punicum quadringenta sexaginta quatuor grana continet. Parvum, sed dives ararium, præsertim ægiti, ac sitibundis.

Huic malo non malè comparem Ieiunium aspectu asperum, si corticem spectes, & siccitate inamatum; sed eimare, & thesaurum invenies. Ieiunii fructus plurimi, præstantissimi, sed latentes: erue, & gustâ; suavitatem senties post amarorem minimè diuturnum.

Cur jejunandum sit, causas complures assignavimus, adjungimus & istam; Ieiunium virtutibus omnibus & adjumento est & augmento. Hoc, uti priora cetera, more nostro Iuculentius sub oculis ponemus.

§. I.

ECclesiæ lumen Hieronymus, cum Zachariam prophetam interpretaretur, accuratissimè observans: Post templum Hierosolymis denuò restauratum, populus senatus sacerdotum hæc quæstionem posuit: Numquid stendum est mihi in quinto mense, vel sanctificare me debeo, sicut jam feci multis annis? Quærit plebs Solymæ, num adhuc jejunii legibus stringatur, quibus olim stringebatur: Num sanctificare me debeo? Tejunare, inquit Hieronymus, est seipsum sanctificare, quia jejunium est sanctificatio ad recipiendâ Dei munera. Hinc Basiliius compendioso: Ieiunium, inquit, est thesaurus à quo virtutes promittuntur universæ.

Bernardus die Nascens Christi Domini ore liberissimo: Aut iste, inquit, fallitur, aut mundus errat. Christus elegit, quod salubrius iudicavit; vos eligitis, quod ille reprobat. Quid ergo? Christus, qui non fallitur, elegit, quod carni molestius fuit: id ergo melius, id utilius, id potius eligendum: & quisquis aliud doceat vel suadeat, ab eo tanquam à seductore cavendum.

Hic summa rei, hic operis cardo vertitur. Hoc autem mundus non capit; non vult intelligere, ut bene agat. Salubria, si sint amariuscula, rejicit, molesta carni cane pejus & angue odit, jejunium ut grande malum fugit. Erras munde, & erras ab ostio; erras, ô munde, toto cælo erras. Nam Christus non fallitur, qui calices ingerit amariore, sed salubres, qui jejunium concionum suarum voluit esse principium.

Quod Gregorius Nyssenus considerans: Ieiunium, inquit, virtutis fundamentum est: Si nolumus jacere fundamentum, nunquam surget ædificium; ruente fundamento tota ruit imposta moles. Rem hie mirissimam examinemus.

Quis,